

STEPHEN KING

CHRISTINE

Traducere din limba engleză de
DAN SOCIU

„Cum i-am sp's
prietenului meu, că io
mereu zic ceva, John,

i-am zis, deși nici nu era
numele lui, bezna
ne-nconjoară,

ce-am putea să facem împotriva
ei sau ce-ar fi să cumpărăm,
de ce nu, o ditamai mașina și

condu, a sp's el, pentru
numele lu' 'mnezeu, uită-te
pe unde mergi.“

ROBERT CREELEY, „I Know a Man“

PROLOG

Asta e povestea unui triumphi amoros, cred că așa i se spune. Protagonistii lui sunt: Arnie Cunningham, Leigh Cabot și, bineînțeles, Christine. Dar vreau să înțelegi, cititorule, că prima a fost Christine. Ea a fost cea dintâi iubire a lui Arnie și, deși n-aș băga mâna în foc (nu de pe culmile înțelepciunii la care am ajuns la cei 22 de ani ai mei), cred că ea a fost și singura lui dragoste adevărată. Așa că aș zice că tot ce s-a întâmplat a fost o tragedie.

Eu și Arnie am crescut împreună în același cartier, am mers la Școala Gimnazială „Owen Andrews” și la Liceul „Darby”, iar apoi ne-am mutat la Liceul „Libertyville”. Cred că datorită mie nu l-au călcat în picioare pe Arnie. Eram matahala liceului – da, știi că asta nu-i mare scofală, că doar, la nici cinci ani după ce-ai absolvit, nu mai poți să obții nici măcar o bere în baza faptului c-ai fost căpitanul echipelor de fotbal și de baseball ale liceului și înotător All-Conference –, dar, întrucât am fost toate astea, măcar Arnie a scăpat cu viață. A fost supus la nenumărate abuzuri, dar măcar n-a fost omorât.

Îți dai seama că era un ratat! Fiecare liceu trebuie să aibă măcar doi, e ca o lege națională. Un băiat și o fată. Groapa de gunoi a tuturor. Ai avut o zi proastă? Ai picat un test important? Te-ai certat cu ai tăi și nu te-au lăsat să ieși în weekend? Nicio problemă. Îl găsești pe unul dintre amărății ăia care se strecoară pe holuri ca un criminal înainte să sune clopoțelul pentru prima oră și te duci direct spre el sau spre ea. Și, uneori, *chiar sunt* omorâți, în toate

sensurile care contează, dar nu și în cel fizic, iar altele găsesc un colac de salvare și supraviețuiesc. Arnie mă avea pe mine. Și pe urmă a avut-o pe Christine. Leigh a apărut mai târziu.

Am zis asta ca să înțelegi.

Arnie era, în mod natural, un exclus. Sportivii îl excludeau pentru că era pirpiriu – sub un metru 80 și 63 de kile, și asta doar când era ud learcă și-avea toate hainele pe el, plus bocancii lui Desert Driver în picioare. Era exclus de intelectualii liceului (care ei înșiși formau, oricum, un grup de excluși într-un burg ca Libertyville), pentru că n-avea nicio specialitate. Arnie era deștept, dar mintea lui nu se îndrepta către un domeniu anume..., cu excepția mecanicii automobilelor. Când venea vorba de mașini, puștiul era un talent înăscut. Dar părinții lui, care predau la Universitatea Horlicks, nu acceptau ca fiul lor, care, la testul de inteligență Stanford-Binet, se situase printre cei 5% cei mai deștepti, să meargă la orele de atelier. A avut mare noroc că l-au lăsat măcar la cursurile de bază în mecanică auto. A trebuit să se lupte mult să le obțină. Era exclus și de drogați, pentru că nu se droga. Era exclus și de tipii *macho* cu blugi suflecați și țigări Lucky Strike în colțul gurii, pentru că nu bea și, dacă-l pocneai destul de tare, izbucnea în plâns.

A, da, și era exclus și de fete. Fiindcă mașinăria lui glandulară o luase razna. Pe fața lui Arnie era o adevărată citadelă a acneei. Se spăla de cinci ori pe zi, făcea douăzeci de dușuri pe săptămână și-ncerca orice cremă sau pomadă inventase știința modernă. Nimic nu-l ajuta. Chipul lui Arnie arăta ca o pizza supraîncărcată și, fără îndoială, avea să rămână pentru totdeauna cu obraji ciupiți ca de vărsat.

Dar îmi plăcea de el. Avea un fel de umor bizar și o minte care nu se oprea nicio clipă din pus întrebări, din rezolvat jocuri și exerciții ciudate. Arnie mi-a arătat cum să fac o fermă de furnici când aveam șapte ani și ne-am petrecut aproape o vară urmărindu-le pe micuțe, fascinați de productivitatea și de seriozitatea lor. Când aveam zece ani, Arnie a fost cel care a sugerat să ne furișăm într-o seară și să punem balegă uscată șutită de la grajdurile de pe

Route 17 sub calul de plastic mare și urât de pe peluza motelului Libertyville, aflat la periferie, de unde începe Monroeville. Arnie a aflat primul despre existența șahului. Tot el a învățat poker primul. Mi-a arătat cum să-mi optimizez scorul la Scrabble. Până să mă îndrăgostesc lulea (într-un fel – ea era o majoretă cu un corp fantastic și mă îndrăgostisem de corpul său, deși, când Arnie a remarcat că mintea ei avea profunzimea și rezonanța unui cântec de Shaun Cassidy, n-am avut cum să-i zic că mânca rahat, fiindcă nu mânca), în zilele ploioase, la el îmi zbură imediat gândul, fiindcă numai Arnie știa cum să maximizeze acele zile, așa cum știa să-mi ducă la maximum și scorul la Scrabble. Poate că așa recunoști oamenii cu adevărat singuratici..., mereu știu ce să facă într-o zi ploioasă. Poți să-i suni oricând. Sunt mereu acasă. Da' zău așa, chiar *mereu, mereu*, în puii mei!

În schimb, l-am învățat să înoate. M-am ținut de capul lui să mănânce verdețuri, să-și întărească un pic trupușorul. I-am găsit un job într-o echipă de muncitori la drumuri înainte de ultimul nostru an de liceu – și pentru asta ne-am luptat amândoi cu părinții lui, care se considerau pe ei înșiși mari prieteni ai fermierilor din California și ai oțelarilor din Burg, dar pe care îi îngrozea ideea ca fiul lor cel dotat (situat în topul celor supradotați conform testului Stanford-Binet, cum ziceam) să-și murdărească mâinile și să-și înroșească și ceafa.

Pe urmă, spre sfârșitul acelei vacanțe de vară, Arnie a văzut-o pe Christine pentru prima dată și s-a îndrăgostit de ea. Eram cu el în acea zi – ne întorceam de la muncă – și aș putea să depun mărturie și înaintea tronului dumnezeiesc, dacă aș fi chemat s-o fac. Frate, i-a căzut cu tronc, da' tare de tot! Ar fi putut să fie de-a dreptul comic, dacă n-ar fi fost atât de trist și dacă n-ar fi devenit atât de înspăimântător, atât de repede. Ar fi putut să fie de-a dreptul comic, dacă n-ar fi fost atât de rău.

Cât de rău a fost?

A fost rău de la începutul începutului. Și apoi totul s-a înrăutățit vertiginos.

PRIMA PARTE

DENNIS - CÂNTECE ADOLESCENTINE
DE ASCULTAT LA VOLAN

— **O** Doamne! a strigat deodată prietenul meu cel mai bun, Arnie Cunningham.
— Ce-i? l-am întrebat.

Avea ochii cât cepele în spatele lentilelor ochelarilor lui cu rame argintii și-și pusese o palmă pe față, pe jumătate acoperindu-și gura, iar gâtul parcă-i era pe arcuri, așa de tare i se lungise peste umăr.

— Oprește mașina, Dennis! Întoarce!

— Ce-i...?

— Întoarce, vreau să mă mai uit o dată la ea!

Deodată, am înțeles.

— Hai, mă! Dacă zici de... *chestia aia* pe lângă care-am trecut...

— Întoarce! aproape a urlat.

Am întors, gândindu-mă că era vreo glumiță din alea subtile de-ale lui. Dar nu era. Căzuse, fusese prins și încuiat, iar cheia se pierduse. Arnie se îndrăgostise.

Era o prăpădenie și nu am habar ce-a văzut Arnie la ea atunci. Partea stângă a parbrizului era un păienjeniș de crăpături. Fusese bușită în spate, pe partea dreaptă, și-n adâncitura cu vopseaua scorjită crescuse un cuib urât de rugină. Bara din spate era îndoită, capacul portbagajului era căscat și căptușeala sângera prelung prin husele scaunelor și în față, și în spate. Parcă le lucraser cineva cu un cuțit. Avea un cauciuc dezumflat. Celelalte erau destul de

tocite, încât să se vadă prin ele întăritura anvelopei. Și, cel mai rău, se zărea o baltă neagră de ulei sub motor.

Arnie se îndrăgostise de un Plymouth Fury din 1958, unul dintre cele lungi, cu aripi mari. Care avea lipit un anunț DE VÂNZARE vechi și decolorat pe partea dreaptă a parbrizului, aceea care nu se crăpase.

– Uită-te numai ce forme are, Dennis! a șoptit Arnie.

Alerga în jurul mașinii ca un posedat. Părul năclăit de sudoare îi flutura în vânt. A încercat ușa din spate de pe partea pasagerului și aceasta s-a deschis cu un țipăt.

– Arnie, faci mișto de mine sau ce? l-am întrebat. Ai făcut insolatație? Spune-mi că-i doar insolatație, zău așa! Te duc acasă imediat, deschid aerul condiționat, și-ți trece, OK?

Dar am spus totul fără să-mi fac mari speranțe. Știa cum să glumească, dar pe fața lui atunci nu se zărea nici urmă de amuzament. În schimb, era un fel de țicneală dubioasă care nu-mi plăcea defel.

Nici măcar nu s-a obosit să-mi răspundă. Prin portiera deschisă a ieșit un damf de aer stătut, fierbinte, încărcat de vechime, ulei și descompunere avansată. Arnie nu i-a dat nicio atenție. S-a urcat și s-a așezat pe bancheta sfâșiată și spălăcită. Care cândva, cu douăzeci de ani în urmă, fusese roșie. Acum era de-un roz abia vizibil.

M-am întins și-am smuls o bucățică putredă din tapiserie, m-am uitat la ea și-am aruncat-o.

– Arată de parc-ar fi trecut Armata Roșie peste ea în drum spre Berlin! i-am spus.

În sfârșit, și-a amintit că eram lângă el.

– Da..., da... Dar o pot repara. Poate..., poate să fie dură. O unitate mobilă, Dennis. O frumusețe! O adevărată...!

– Hei, hei! Ce faceți acolo, puștilor?

Un bătrân care părea că se bucura – mai mult sau mai puțin – de a șaptezecă vară a vieții. Probabil mai puțin. Tipul mi se părea genul de om care se bucura de foarte, foarte puține chestii. Părul, cât îi mai rămăsese din el, îi era lung, nespălat și încălțit. Pe chelie i se întinsese psoriazisul. Purta pantaloni verzi de om bătrân și teniși Keds. N-avea cămașă, doar ceva ca un corset de damă prins

în jurul taliei. Când s-a apropiat, am văzut că era, într-adevăr, un corset, unul pentru îndreptat spatele. Părea, așa, la prima vedere, că și-l schimbase ultima oară cam pe vremea când murise Lyndon Johnson.

– Ce puneți la cale? ne-a abordat cu o voce ascuțită și stridentă.

– Domnule, asta e mașina dumneavoastră? l-a întrebat Arnie.

Evident că era a lui. Plymouth-ul era parcat pe peluza casei postbelice din care ieșise bătrânul. Peluza era oribilă, dar arăta mai bine cu mașina în față.

– Și ce dacă e? a întrebat tăfnos moșul.

– Vreau..., a-nceput Arnie și a înghițit în sec, vreau s-o cumpăr.

Ochii bătrânului au lucit. Mina furioasă i-a dispărut, înlocuită de o strălucire secretoasă în ochi și un vag rânjet flămând. Pe urmă, rânjetul i s-a lărgit într-unul specific unui mare mâncător de rahat. Acela cred că a fost momentul – atunci, chiar în acel moment – când am simțit ceva rece și albastru în mine. A fost un moment – acel moment – când am simțit nevoia să-i trag una lui Arnie și să-l iau pe sus acasă. Pentru că atunci, în ochii bătrânului, s-a ivit ceva. Nu doar o sclipire plină de viclenie, ci ceva ascuns de aceasta.

– Păi, așa trebuia să spui de la bun început! i-a zis bătrânul, întinzându-i mâna pe care Arnie i-a strâns-o. LeBay mi-e numele! Roland D. LeBay. Pensionar al Armatei Statelor Unite.

– Arnie Cunningham!

Bătrânul mi-a schițat un salut cu mâna. Ieșisem din joc de-acum, fiindcă își prinsese fraierul în plasă. Arnie ar fi putut la fel de bine să-i fi dat direct portofelul lui LeBay.

– Cât face? l-a întrebat Arnie și s-a dus grăbit în față. Oricât ați cere pentru ea n-ar fi îndeajuns.

Am scos un geamăt lăuntric. Carnetul de cecuri tocmai o luase pe urma portofelului.

Pentru o clipă, rânjetul lui LeBay a pălit și a mijit ochii, suspicios. Cred că evalua posibilitatea de a fi păcălit. l-a analizat lui Arnie fața deschisă, tânjitoare – căuta semne de viclenie – și apoi a pus întrebarea criminal de perfectă:

- Fiule, ai avut vreodată o mașină?

- Are un Ford Mustang Mach II, i-am răspuns eu repede. Il-au luat ai lui. Are un schimbător Hurst, supracompresor și poate să ardă drumul în viteza întâi. Are...

- Nu, a spus Arnie șoptit. Mi-am luat carnetul abia acum, în primăvară.

LeBay s-a uitat scurt la mine cu ochi șerpești și și-a ațintit toată atenția asupra țintei lui principale. Și-a pus palmele pe șale și s-a întins. M-a izbit un damf acru de sudoare.

- Am o problemă cu spatele, de când eram militar. Handicap de gradul I. Doctorii n-au reușit să-l repare. Dacă vă-ntreabă cineva, măi, băieți, ce-i greșit pe lume, le ziceți că-s trei lucruri: doctorii, comuniștii și cioroi radicali. Dintr-astea trei, comuniștii ie cei mai răi, urmați pe locul doi de doctori. Și dacă vrea careva să știe cine v-a zis, să le spuneti că Roland D. LeBay. Da, dom'le!

A atins capota veche și zgâriată a mașinii cu un fel de dragoste amuzată.

- Asta d-acilea e a mai bună mașină de-am avut-o vreodată. Am cumpărat-o în septembrie 1957. Pe-atunci, în septembrie apăreau noile modele. Toată vara ți-arătau poze cu mașinile, dar numai ce-aveau sub capote și pe sub scaune, până mureai de curiozitate să vezi cum arată. Nu ca acum.

În voce i se auzea disprețul pentru vremurile decadente pe care ajunsese să le trăiască.

- Nouă-nouță era. Avea mirosul unei mașini noi, cel mai bun miros din lume.

S-a mai gândit puțin.

- Cu excepția, poate, a ăluia de păsărică.

M-am uitat la Arnie și-mi mușcam obraji pe dinăuntru ca să-mi înăbuș hohotele de râs. Arnie s-a uitat la mine uimit. Bătrânul nu părea să ne observe, era pe planeta lui.

- Am stat în uniformă kaki 34 de ani, a continuat, încă mângâind capota. Am intrat la 16 ani, în 1923. Am înghițit praf în Texas și-am văzut lăței cât homarii în bordelurile din Nogales. Am văzut cum le ieșeau unora mașele pe urechi în război,